

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **Y. P., nar. X**
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. MV-147206-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22.8.2017, č.j. OAM-18685-18/PP-2016, jímž byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. e/ zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterou žalobkyně podala podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců dne 14.12.2016.

2. Žalobkyně uvedla, že požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je babičkou (u jednání uvedla, že se jedná o písařskou chybu – pozn. soudu) občana Evropské unie. Správní orgány ale odmítají, že by mohla být rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně v prvé řadě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť již ve svém vyjádření k podkladům navrhla výslech tchána, který ale správní orgán odmítl bez uvedení důvodu, pouze s odkazem na zásadu hospodárnosti. Komise tento závěr potvrdila s tím, že není zřejmé, co by mělo být tímto výsledkem prokázáno, s tím, že by závěry tohoto šetření neměly vliv na výrok rozhodnutí, což žalobkyně považuje za absurdní. K odmítnutí návrhu na provedení dalšího důkazu s odkazem na hospodárnost řízení žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2005, sp.zn. 5 As 22/2004.
4. Žalobkyně nesouhlasí ani se způsobem vypořádání námitky nedostatečného poučení. Žalobkyně si je vědoma toho, že je rozdíl mezi procesně a hmotně právním poučením, avšak výzva spočívala pouze v prokázání, že je či není rodinný příslušník občana Evropské unie. Žalobkyně je přesvědčena, že doložila veškeré podklady, ze kterých vyplývá, že je rodinným příslušníkem. Zdůraznila, že výzvy měly obecnou formu, že žalobkyně doložila veškeré požadované dokumenty, a že tedy byla přesvědčena, že vady odstranila a žádost je bezvadná.
5. Dále žalobkyně namítá nesprávný procesní postup v souvislosti s pokračováním v řízení s tím, že v přerušeném řízení je možné pokračovat poté, co odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Pokračování po uplynutí lhůty se pak vztahuje pouze k přerušení řízení podle § 64 odst. 2 a 3 správního řádu, tedy nikoli na případ žalobkyně. Pokud tedy správní orgán shledal vytýkanou vadu žádosti za odstraněnou, nebyl dle fikce § 65 odst. 2 správního řádu oprávněn v řízení pokračovat, neboť překážka, pro kterou došlo k přerušení řízení, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna. Tímto postupem vyvolal správní orgán v žalobkyni domněnku, že žádost je již kompletní. Pokud následně až v rozhodnutí definoval neodstraněné vady řízení, dopustil se nezákonnosti spočívající v porušení § 65 odst. 2 správního řádu a porušení zásad činnosti správního orgánu zakotvených v § 4 odst. 1 správního řádu, § 4 odst. 2 správního řádu a § 4 odst. 4 správního řádu.
6. Žalobkyně v neposlední řadě trvá na námitce nepřiměřenosti rozhodnutí, neboť dle § 174a zákona o pobytu cizinců je nutno zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona, tedy i rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyně zdůraznila, že se žalovaný nevypořádal s námitkou spočívající v dlouhodobém odloučení žalobkyně od dcery a manžela a nefunkčnosti Visapointu, čímž porušil § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Dále zdůraznila, že je nutno přiměřenost dopadu zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům, a že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaný postupoval i v rozporu s takovýmto požadavkem a naprosto ignoroval fakt, že zde má žalobkyně svou dceru a manžela a jeho

rodiče a že naopak v zemi původu již žádné vazby nemá, a s touto námitkou se nijak nevypořádal.

7. Dále žalobkyně nesouhlasí s marginalizací její námitky nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť tato nespočívala pouze v chybném označení vztahů, ale v nepřezkoumatelnosti, vnitřní rozpornosti a rozporu se zásadou, kdy má rozhodnutí odpovídat okolnostem případu. Minimálně na dvou místech správní orgán očividně ponechal kus odůvodnění z jiných rozhodnutí nebo chybně uvedl skutečnosti, které nejsou obsahem spisového materiálu, a sice na s. 7, kde uvádí, že prohlášení občana Evropské unie není dostačujícím podkladem pro prokázání závislosti, když v případě žalobkyně nic takového nebylo předkládáno, ani její dcera vzhledem ke svému věku není schopna nic takového doložit či vykonat, a dále na s. 8, kde správní orgán mluví o vztahu žadatelky a tchána, že tento nelze označit za obdobný rodinnému, že za takové je nutno považovat vztahy partnerské, když z dikce zákona jasně vyplývá, že vztah obdobný rodinnému již v § 15a není uveden a tento byl zúžen na vztah partnerský. Námitku proto považuje za nedostatečně vypořádanou.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
9. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně k dotazu soudu uvedla, že důvod povolení pobytu „babička občana EU“ byl pouze písařskou chybou.
10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně podala dne 14.12.2016 na Ministerstvo vnitřní záležitost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně přiložila oddací list dokládající její sňatek s panem P. R. M. a také oddací list, ze kterého vyplývá, že dne 16.5.2005 uzavřeli manželství pan Z. L. a paní M. R. J. Žalobkyně jako účel pobytu uvedla „sloučení rodiny“ a v rubrice doplňující informace uvedla „sloučení na otce manžela“. Dne 27.2.2016 byla žalobkyně vyzvána k doložení dokladu prokazujícího postavení rodinného příslušníka občana EU, neboť z podání ani doložených dokladů nebylo zřejmé, dle kterého ustanovení § 15a se žadatelka cítí být rodinným příslušníkem občana EU. Dne 19.5.2017 zaslala žalobkyně reakci na výzvu, ve které uvedla, že je zcela zřejmé, že správní orgán disponuje dostatečnými podklady pro závěr o tom, že žadatelka je manželkou syna manželky občana České republiky pana Z. L. Je tedy nutné se zaměřit na otázku, zda žalobkyně splňuje zákonné podmínky podle § 15a odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, tedy zda je závislá na výživě občana EU nebo jeho manžela, a to z důvodu uspokojování svých základních potřeb. Přitom navrhla výsledky jí, pana L. Z. a jeho manželky. Dne 27.7.2017 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a dne 22.8.2017 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým žádost zamítlo, neboť žadatelka není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona. Ministerstvo konstatovalo, že aby bylo možno na žalobkyni nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, je nutné, aby žadatelka prokázala, že je potomkem či předkem občana EU nebo potomkem či předkem manžela občana EU. Pod pojmem potomek je třeba rozumět osobu v přímé příbuzné vzestupné linii, tedy dceru, vnučku, pravnučku, předeek je naopak přímý příbuzný v sestupné linii. Dále žadatelka musí prokázat, že je závislá z hlediska uspokojování svých základních potřeb na výživě poskytované občanem EU nebo jeho manželem či je závislá na jejich nutné péči. Správní orgán dále konstatoval, že žadatelka doložila jednak oddací list její,

tedy že je manželkou pana P. R. M., dále oddací list, dle kterého uzavřeli manželství rodiče manžela, avšak ani doklad, který by prokázal, že manžel žadatelky je synem paní R. L., doložen nebyl. Nicméně i v případě, že by byl tento rodný list pana R. P. doložen, uzavřel správní orgán, že žadatelka nesplnila jednu z podmínek uvedených v § 15a odst. 1 písm. d/ zákona, a to že je potomek nebo předek občana EU a ne potomek nebo předek manžela občana EU. Z popsanych skutečností je zřejmé, že žadatelka není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo se pak pro úplnost zabývalo otázkou, zda žadatelka nesplňuje i jiné ustanovení § 15a, než které sama označila. Dospěl však k závěru, že tomu tak není. K důkaznímu návrhu výsledků rodičů manžela žadatelky uvedlo ministerstvo, že nejprve je nutné prokázat matričními doklady, že žadatelka je potomek či předek občana EU nebo jeho manžela, následně je žadatelka povinna prokázat, že z důvodu uspokojování svých základních potřeb je závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU nebo jeho manželem, k čemuž lze využít výsledky dotčených osob. Vzhledem k tomu, že žadatelka ani nemohla prokázat splnění první podmínky, považovalo ministerstvo provedení výsledků za nadbytečné. Přesto se pak zabývalo i otázkou dopadu rozhodnutí do rodinných a soukromých poměrů žadatelky.

11. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, avšak pouze blanketní, které odůvodnila až po uplynutí lhůty, která jí byla stanovena ve výzvě k odstranění vad odvolání. V odvolání argumentovala v podstatě shodně jako v podané žalobě.
12. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, když se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. a/, b/ ani c/ zákona o pobytu cizinců, neboť není manželkou pana Z. L., rodičem občana EU mladšího jednadvaceti let a sama je starší jednadvaceti let. Komise se ztotožnila i s tím, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců. Ztotožnil se i s postupem ministerstva, které považovalo provedení výsledků navržených svědků a výsledku žalobkyně jako žadatelky za nadbytečné. V návaznosti na hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 29.4.2004 uvedla Komise, že žalobkyně pobývala na území teprve od 18.11.2016 a předtím se zde zdržovala pouze v období od 3.10.2015 do 2.11.2015. Aktuální pobyt není natolik dlouhý, aby došlo ke společenské a kulturní integraci na území a naopak ke zpřetrhání vazeb k domovskému státu. Manžel žalobkyně, jakož i její rodiče, mají rovněž státní příslušnost Ukrajiny a nikoliv občanství členského státu EU. Žalobkyně navíc nepředložila jakýkoli doklad stvrzující závislost na výživě či nutné péči ze strany občana EU. Žalobkyně je starší jednadvaceti let, čímž je podle názoru žalovaného dostatečně soběstačná, když nesdělila, že by ji zatěžovaly zdravotní obtíže, které by ji činily závislou na pomoci jiných osob. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti proto nebude zasaženo nepřiměřeně do jejího soukromého ani rodinného života. Napadeným rozhodnutím se nezabráňuje žadatelce v rodinném životě s dcerou a manželem, který má na území povolen pobyt, může podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 42a odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o hodnocení přiměřenosti z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30. V návaznosti na toto ustanovení pak uvedl, že v ust. § 87e odst. 1 písm. e/ zákona o pobytu cizinců nebyla dána povinnost správního orgánu hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádost o vydání povolení

k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života odvolatelky. Povinnost hodnocení přiměřenosti plynoucí z ust. § 87e odst. 2 by přicházela v úvahu pouze tehdy, pokud by žadatelka ohrožovala veřejné zdraví tím, že trpěla nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do tří měsíců po vstupu na území.

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterým je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.r.s.), přičemž vycházel z právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Žalobkyně podala dne 14.12.2016 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny. Jako důvod označila „sloučení na otce manžela“.
15. Žádost žalobkyně byla zamítnuta s odkazem na ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, podle kterého ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
16. Z ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost žadatele k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Podle § 87a odst. 2 předloží cizinec k žádosti cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území.
17. Skutečností podstatnou pro posouzení důvodnosti podané žaloby je, zda žalobkyně splnila podmínku uvedenou v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy zda předložila doklad osvědčující skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by jí mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. K předložení tohoto dokladu byla žalobkyně vyzvána.
18. Aby žalobkyně mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, musela by splnit některou z podmínek uvedených v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, podle kterého se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
19. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že
 - a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné

péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

20. Podle odst. 3 se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
21. Soud má v dané věci za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 15a zákona o pobytu cizinců, když po provedeném dokazování dospěly k závěru, že žalobkyně neprokázala své tvrzení, že je rodinným příslušníkem pana Z. L. ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobkyně k podané žádosti doložila pouze listiny, kterými prokázala, že je manželkou pana P. a že pan L. Z. uzavřel manželství s paní M. R. J. Další listiny, kterými by prokázala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ale již žalobkyně nedoložila, a to ani na výzvu správního orgánu. Nedoložila tedy ani doklad o tom, že její manžel je synem paní M. Se správním orgánem lze souhlasit v tom, že tento nedostatek neměl a ani nemohl mít na rozhodování správních orgánů zásadní vliv. Podstatné v projednávané věci totiž je, že ačkoli žalobkyně v reakci na výzvu správního orgánu výslovně uvedla, že „*je nutno se zaměřit na otázku, zda žalobkyně splňuje zákonné podmínky podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců*“, žalobkyně nesplnila zásadní podmínku uvedenou v tomto ustanovení, a to že, aby mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela by prokázat, že je potomek nebo předek občana Evropské unie anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie.
23. Občanem EU, k němuž váže žalobkyně svou žádost je v tomto případě občan EU Z. L., který je manželem matky jejího manžela. Tento vztah nelze ale za vztah, který by bylo možné podřadit pod písm. d) citovaného ustanovení, považovat, neboť žalobkyně není ani předek ani potomek pana Z. L. Aby bylo možno na žalobkyni nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, je nutné, aby žalobkyně své tvrzení o tom, že je rodinným příslušníkem Z. L., prokázala, což se ale v projednávané věci nestalo. Podle pojmem potomek je třeba rozumět osobu v přímé příbuzné vzestupné linii, tedy dceru, vnučku, pravnučku, a předek je naopak přímý příbuzný v sestupné linii, tedy matka, babička, prababička. Žalobkyně ale existenci žádného takto specifikovaného vztahu k Z. L. neprokázala, když v podstatě ani ona sama v průběhu správního řízení netvrdila, že by byla předek nebo potomek pana Z. L. Soud proto považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyně sice tvrdí, že je rodinným příslušníkem pana Z. L., ale nikoli proto, že je jeho předek nebo potomek, ale proto, že je manželkou syna manželky tohoto občana České republiky pana Z. L. Z ustanovení, kterého se žalobkyně sama dovolává, ale zcela jednoznačně vyplývá, že aby mohla být žalobkyně považována za rodinného příslušníka pana Z. L., musela by být jeho potomkem nebo předkem, a tuto skutečnost by musela prokázat.
24. Z matričních dokladů, které žalobkyně doložila v průběhu správního řízení je však patrné pouze to, že žalobkyně je manželkou občana cizího státu, nikoli občana EU. Připustíme-li,

že paní R. J. M. je matkou manžela žalobkyně, když tento vztah žalobkyně ani nedoložila, je nutné zdůraznit, že i matka manžela žalobkyně je občankou cizího státu a nikoli občankou EU. Sama skutečnost, že matka manžela žalobkyně je manželkou občana Evropské unie, nenaplnuje žádnou z podmínek stanovených v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro to, aby bylo možné na žalobkyni nahlížet jako na rodinného příslušníka Evropské unie. Žalobkyně tedy neprokázala své tvrzení, že je rodinným příslušníkem pana Z. L. ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

25. Ačkoli to žalobkyně nenamítá, soud pro úplnost uvádí, že na žalobkyni nemůže být nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU ani z jiných důvodů uvedených v ustanovení § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť není ani manželkou občana EU, ani rodičem občana EU mladšího 21 let, ani potomkem mladším 21 let. Navíc žalobkyni není možné považovat za rodinného příslušníka občana EU ani podle odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné rozhodné skutečnosti, které by svědčily o tom, že v jejím případě existuje nutná, nezbytná a objektivně existující nutnost potřebné péče ze strany občana EU, ani že je na něm ve smyslu uvedeného ustanovení závislá. Žalobkyně netvrdila splnění ani žádné jiné podmínky uvedené v odst. 2 tohoto ustanovení.
26. K námitce směřující proti obsahu výzvy ze dne 27.2.2016, konstatuje soud, že žalobkyně byla touto výzvou vyzvána k prokázání svého tvrzení, že je rodinným příslušníkem EU, zejména ke sdělení o jakého občana se jedná a aby tento fakt řádně prokázala. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala a výslovně uvedla, že z výzvy je zcela zřejmé, že správní orgán disponuje dostatečnými podklady pro závěr o tom, že žadatelka je manželkou syna manželky občana České republiky pana Z. L. a že má právní zástupce žalobkyně s ohledem na výše uvedené za to, že je nadbytečné předkládat jakékoliv matriční doklady. Kromě toho pak zástupce žalobkyně uvedl, že je nutno se zaměřit na otázku, zda žalobkyně splňuje zákonné podmínky podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy zda je závislá na výživě občana EU nebo jeho manžela, a to z důvodu uspokojování svých základních potřeb. Přitom navrhla výsledky pana Z. L. a jeho manželky.
27. Soud námitku žalobkyně směřující vůči zaslané výzvě neshledal důvodnou, neboť z výzvy jednoznačně vyplývá, že žalobkyně měla ve stanovené lhůtě prokázat, že je rodinný příslušník občana EU. Vzhledem k tomu, že žalobkyně od počátku tvrdí, že je rodinným příslušníkem svého tchána, je zcela nesporné, že byla výzvou správního orgánu vyzvána k prokázání právě tohoto vztahu s tím, že měla na základě výzvy tohoto občana specifikovat, tedy uvést jeho jméno, příjmení, datum narození a státní příslušnost, a uvést dle jakého ustanovení se a cítí být rodinným příslušníkem občana EU, a tento fakt prokázat. Není proto jasné, v čem žalobkyně spatřuje nesrovnalosti a nejasnosti zaslané výzvy. Skutečnost, že žalobkyni nebyl předložen seznam konkrétních dokumentů, které měla k žádosti předložit, nelze považovat za pochybení správního orgánu, naopak tento postup odpovídá tomu, že žadatel může předložit jakýkoli doklad, kterým prokáže naplnění některé z podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Účelem výzvy totiž bylo umožnit žalobkyni prokázat její postavení rodinného příslušníka EU a bylo pouze na žalobkyni, jakými listinnými doklady toto postavení hodnověrně prokáže. Z odpovědi žalobkyně na výzvu je jasné, že žalobkyně pochopila, co má prokázat, když jednoznačně uvedla, že je manželkou syna manželky občana České republiky pana Z. L. Z uvedeného je také patrné, že žalobkyně výzvě rozuměla a že se ona sama rozhodla, že již žádné matriční doklady poskytovat nebude, neboť byla přesvědčena o tom, že její postavení příslušníka

EU je již prokázáno. Žalobkyně tak dala jednoznačně najevo, že žádné doklady již nedoloží, a proto soud nespátřuje žádný důvod, pro který by měl za této situace správní orgán žalobkyni znovu vyzývat k doložení dalších dokladů. Soud pouze pro úplnost uvádí, že není pravdivé tvrzení žalobkyně uvedené v podané žalobě, že žalobkyně na výzvu správního orgánu doložila veškeré dokumenty, k jejichž doložení byla vyzvána, neboť ze spisu a zejména z odpovědi na výzvu, vyplývá, že žalobkyně již žádné doklady po převzetí výzvy správnímu orgánu nezaslala. Z výše uvedených důvodů soud tedy výzvu správního orgánu ze dne 27.2.2016 považuje za zcela dostatečnou a srozumitelnou, což vyplývá i z toho, že na ní žalobkyně adekvátně reagovala prostřednictvím svého právního zástupce, o kterém je soudu z jeho praxe známo, že se problematice povolování pobytu cizinců věnuje.

28. Žalobkyně v souvislosti s výzvou k odstranění vad vznesla i další námitku, ve které namítá nesprávný procesní postup v souvislosti s pokračováním v řízení s tím, že v přerušeném řízení je možné pokračovat poté, co odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Pokračování po uplynutí lhůty se pak vztahuje pouze k přerušení řízení podle § 64 odst. 2 a 3 správního řádu, tedy nikoli na případ žalobkyně. Pokud tedy správní orgán shledal vytýkanou vadu žádosti za odstraněnou, nebyl dle fikce § 65 odst. 2 správního řádu oprávněn v řízení pokračovat, neboť překážka, pro kterou došlo k přerušení řízení, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna. Tímto postupem vyvolal správní orgán v žalobkyni domnění, že žádost je již kompletní. Pokud následně až v rozhodnutí definoval neodstraněné vady řízení, dopustil se nezákonnosti spočívající v porušení § 65 odst. 2 správního řádu a porušení zásad činnosti správního orgánu zakotvených v § 4 odst. 1 správního řádu, § 4 odst. 2 správního řádu a § 4 odst. 4 správního řádu.
29. Ani tuto námitku ale soud neshledal důvodnou. Podle § 65 odst. 2 správního řádu správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. V projednávané věci správní orgán řízení přerušil podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť žalobkyni vyzval k odstranění nedostatků žádosti.
30. Soud připouští, že dle výše uvedeného může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popř. uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 správního řádu, což se v projednávaném případě nestalo. Nicméně žalobkyně byla řádně poučena o nutnosti odstranění vad podané žádosti, a to zcela konkrétně, když byla vyzvána k doložení dokladu prokazujícího postavení rodinného příslušníka občana EU, tedy tchána, a to podle § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně sama ale vyjádřila přesvědčení, že odstranila veškeré nedostatky žádosti a sdělila, že předkládání dalších matričních dokladů považuje za nadbytečné. Žádné další doklady nedoložila ani po té, co dne 30.6.2017 správní orgán žalobkyni lhůtu prodloužil o dalších 10 dnů, když dne 20.7.2017 znovu uvedla, že požadované doklady doložila již dne 19.5.2017.
31. Z uvedeného je tedy patrné, že žalobkyně ve stanovené lhůtě vytýkanou vadu neodstranila, ale současně uvedla, že již žádné doklady, kterými by prokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU, správnímu orgánu dokládat nebude. Informaci o tom, že již žádné doklady nedoloží, zaslala správnímu orgánu žalobkyně znovu i po té, co obdržela usnesení o prodloužení lhůty k doložení těchto dokladů, tedy v podstatě další výzvu k odstranění vad žádosti. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla srozuměna s tím, že i ke dni 30.6.2017 považoval správní orgán doklady nadále za nedostatečné k prokázání

žalobkyní tvrzeného postavení rodinného příslušníka občana EU, neboť pokud by měl uvedené skutečnosti za prokázané, neprodlužoval by žalobkyni lhůtu k zaslání dokladů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v podstatě dvakrát vyzvána k prokázání uvedeného postavení a sama žádné doklady k jeho prokázání svého tvrzení nezaslala, není jasné, na základě čeho by mohla žalobkyně na základě postupu správního orgánu nabýt domněni, že žádost je již kompletní. Soud je naopak přesvědčen o tom, že pokud žalobkyně znovu sdělila podáním ze dne 20.7.2017, že požadované již doložila, bylo z jejího podání patrné, že není připravena chybějící podklady poskytnout, a proto neměl správní orgán jinou možnost, než v řízení pokračovat a ve věci meritorně rozhodnout. Postupem správního orgánu tak k porušení zákona nedošlo.

32. Za situace, kdy žalobkyně neprokázala splnění první podmínky stanovené v ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy že je potomek nebo předek občana EU, a nelze na ní tedy nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, byl zcela v souladu se zákonem i postup správního orgánu, který odmítl provést důkaz výsledkem Z. L. a jeho manželky. Pokud žalobkyně v podané žalobě tvrdí, že správní orgán odmítl provést tento důkaz bez uvedení důvodu, je tato námitka nedůvodná, když neodpovídá obsahu správního spisu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž patrné, že ministerstvo zdůraznilo, že aby mohlo být přistoupeno k prokázání toho, že je žadatelka z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, k čemuž by bylo možné navržené výsledky využít, musela by nejprve matričními doklady prokázat, že je potomek nebo předek občana EU nebo jeho manžela, což se v projednávané věci nestalo. A právě proto, že žadatelka ani nemohla prokázat, že jí k panu L. pojí příbuzenské pouto, vyhodnotil správní orgán provedení výsledků pana L. i jeho manželky jako nadbytečné, neboť by tyto výsledky za dané situace nemohly na výsledku řízení nic změnit.
33. Není tedy důvodná námitka žalobkyně, že správní orgán provedení důkazu odmítl bez uvedení důvodu, pouze s odkazem na zásadu hospodárnosti, neboť, jak soud uvedl pod bodem 32., správní orgán svůj postup řádně odůvodnil a soud v jeho postupu žádný rozpor se zákonem neshledal. I soud totiž dospěl s ohledem na podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k závěru, že bez předchozího prokázání toho, že je žalobkyně předek nebo potomek občana EU nebo manžela občana EU, by ani další dokazování výsledkem těchto navržených svědků nemohlo vést k jinému závěru, než jaký byl v napadeném rozhodnutí učiněn.
34. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, když vyjádřila přesvědčení o tom, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců jasně zakotvuje povinnost zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30, ve kterém konstatoval, že : „na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců („[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména“ [...]) lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování

přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit.“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“). Ani průběh legislativního procesu týkajícího se zákona č. 427/2010 Sb., jímž byl do zákona o pobytu cizinců vložen § 174a, nenasvědčuje tomu, že smyslem daného ustanovení bylo uložit správnímu orgánu zkoumat přiměřenost dopadů každého rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců.“

35. Městský soud se tedy zabýval otázkou, zda a na základě kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců měla vzniknout rozhodujícímu správnímu orgánu v projednávané věci povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do života žalobkyně. Soud považuje za nutné zdůraznit, že ani sama žalobkyně v podané žalobě kromě obecného odkazu na ustanovení § 174a neuvádí žádné konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, který by správnímu orgánu tuto povinnost výslovně přikázal.
36. V této souvislosti městský soud zdůrazňuje, že správní orgán žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítl podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, přičemž toto ustanovení žádnou povinnost správnímu orgánu hodnotit přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zamítnutí této žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně nestanovuje. Správnímu orgánu tedy ze zákona povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do poměrů žadatele, v případě, že zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území, nevzniká. Z ustanovení § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců je patrné, že povinnost hodnocení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele se týkala pouze situace uvedené v odst. 1 písm. a), kdy správní orgán zamítl žádost z důvodu, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Z tohoto důvodu ale žádost žalobkyně zamítnuta nebyla. Proto soud dospěl k závěru, že správní orgán nebyl povinen dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti do poměrů žalobkyně hodnotit.
37. Nicméně z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového soud zjistil, že oba správní orgány se dopadem rozhodnutí do života žalobkyně podrobně zabývaly, a to s ohledem na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Ministerstvo vycházelo z toho, že se mu nepodařilo zjistit, že by žalobkyně v minulosti na území ČR pobývala, a proto stupeň integrace žalobkyně považovalo za nízký, když také poukázalo na možnost žalobkyně pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění. Ministerstvo také hodnotilo ekonomickou situaci žalobkyně i neexistenci informací o jejím nepříznivém zdravotním stavu, který by případně mohl odůvodňovat udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyně pobývala na území teprve od 18.11.2016 a předtím se zde zdržovala pouze v období od 3.10.2015 do 2.11.2015. Aktuální pobyt žalovaný nepovažoval za natolik dlouhý, aby došlo ke společenské a kulturní integraci na

území a naopak ke zpřetrhání vazeb k domovskému státu. Manžel žalobkyně, jakož i její rodiče, mají rovněž státní příslušnost Ukrajiny a nikoliv občanství členského státu EU. Žalobkyně navíc nepředložila jakýkoli doklad stvrzující závislost na výživě či nutné péči ze strany občana EU. Žalobkyně je starší jednadvaceti let, čímž je podle názoru žalovaného dostatečně soběstačná, když nesdělila, že by ji zatěžovaly zdravotní obtíže, které by ji činily závislou na pomoci jiných osob.

38. Hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, tak jak jej učinily správní orgány v rozhodnutích obou stupňů, soud i s ohledem na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v citovaném rozsudku považuje za zcela dostatečné, neboť závěr správních orgánů o tom, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti nebude zasazeno nepřiměřeně do soukromého ani rodinného života žalobkyně, zcela odpovídá zjištěným skutečnostem.
39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a to ani na výzvu správního orgánu, a nesplnila tak podmínky uvedené v § 87b zákona o pobytu cizinců, dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.
40. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu